

Merhaba Dünya...  
Güle güle şana!



# HAYAL ET BENİ

TAHEREH MAFI

DE  
X

# HAYAL ET BENİ

T A H E R E H M A F I

## DEX'TE YAYIMLANAN DİĞER KİTAPLARI

Bana Dokunma 1 - Bana Dokunma  
Bana Dokunma 2 - Beni Bırakma  
Bana Dokunma 3 - Beni Yakma  
Bana Dokunma 4 - İnan Bana  
Bana Dokunma 5 - Beni Kışkırtma

## HAYAL ET BENİ

**Orijinal adı:** *Imagine Me*

© 2020 Tahareh Mafi

**Yazan:** Tahareh Mafi

**Çeviren:** Bilge Erkut

**Yayına hazırlayan:** Senem Kale

**Türkçe yayın hakları:** © Doğan Egmont Yayıncılık ve Yapımcılık Tic. A.Ş.

İlk kez ABD'de İngilizce dilinde HarperCollins Publishers tarafından yayınlanmıştır.

Yayın hakları Akcalı Telif Hakları Ajansı aracılığıyla alınmıştır.

Bu eserin bütün hakları saklıdır. Yayınevinden yazılı izin alınmadan kısmen veya tamamen alıntı yapılamaz, hiçbir şekilde kopya edilemez, çoğaltılamaz ve yayımlanamaz.

**1. baskı** / Temmuz 2021 / ISBN 978-605-09-8629-7

**Sertifika no:** 11940

**Kapak uygulama:** Feyza Filiz

**Grafik uygulama:** Hülya Aktaş

**Baskı:** Yıkılmazlar Basın Yayın Prom. ve Kağıt San. Tic. Ltd. Şti.

15 Temmuz Mah. Gülbahar Cad. No: 62 / B Güneşli - Bağcılar - İSTANBUL

Tel: (212) 515 49 47

Sertifika no: 45464

**Doğan Egmont Yayıncılık ve Yapımcılık Tic. A.Ş.**

19 Mayıs Cad. Golden Plaza No. 3, Kat 10, 34360 Şişli - İSTANBUL

Tel. (212) 373 77 00 / Faks (212) 355 83 16

[www.dexkitap.com](http://www.dexkitap.com) / [satis@dogankitap.com.tr](mailto:satis@dogankitap.com.tr)

---

**Toplu sipariş için tel:** (0212) 373 77 44 / **e-posta:** [satis@de.com.tr](mailto:satis@de.com.tr)

# HAYAL ET BENİ

T A H E R E H M A F I

Çeviren: Bilge Erkut



Tara Weikum'a, tüm o yıllar için

# ELLA JULIETTE

Gecenin sessizliğinde kuş sesleri duyuyorum.

Onları duyuyorum, onları görüyorum, gözlerimi kapatıyorum ve onları hissediyorum; tüyer havada titreşiyor, rüzgârı büküyor, havalanırken ve yere inerken kanatları omuzlarımı yalıyor. Kulak tırmalayıcı çığlıkları kulağında çınlayıp yankılanıyor, çınlayıp yankılanıyor...

Kaç taneler?

*Yüzlerce.*

Beyaz kuşlar, yer yer altın çizgilerle bezenmişler, başlarında da âdeta bir taç taşıyorlar. Uçuyorlar. Sağlam, güçlü kanatlarıyla gökyüzünde süzülüyorlar, onlar kendi gemilerinin kaptanı. Bana umut veriyorlar.

Ama bir daha asla öyle olmuyor.

Yüzümü yastığa gömüyorum, hatıralar akın ederken parmaklarımla yastığın pamuklu dolgusunu oyuyorum.

*“Onları seviyor musun?” diye soruyor.*

*Çöp kokan büyük, geniş bir odadayız. Her yerde ağaçlar var, o kadar yüksekler ki neredeyse açılır kapanır tavanın*

borularıyla kirişlerine değiyorlar. Düzinelerce kuş kanatlarını açarken çığlık atıyor. Sesleri çok yüksek. Biraz ürkütücü. Aralarından irice bir tanesi pike yapıp yanımdan geçerken ürkmemeye abalıyorum. Pençesinin birinde parlak, neon yeşili bir bilezik takılı. Hepsinde takılı.

*Benim için bir şey ifade etmiyor bu durum.*

*Kendime, içerde olduğumuzu hatırlatıyorum –etrafımda beyaz duvarlar, ayaklarım sağlam zemine basıyor– aklım karışmış bir şekilde kafamı kaldırıp anneme bakıyorum.*

*Annemi hiç böyle gülümserken görmemiştim. Çoğunlukla babam yanıdayken gülümser veya babamla birlikte bir köşeye çekilip fısıldaştıklarında; fakat o anda sadece ben ve annem varız, bir de bir grup kuş. Ve annem o kadar mutlu ki midemdeki o tuhaf hissi boş veriyorum. Annemin keyfi yerindeyken her şey daha güzel.*

*“Evet” diye yalan söylüyorum. “Onları çok seviyorum.”*

*Gözleri parlıyor. “Sevdiğini biliyordum. Emmaline onlardan hiç hoşlanmadı fakat sen, sen her zaman bazı şeylere fazla düşkün olmuştundur, öyle değil mi hayatım? Kız kardeşine zerre kadar benzemiyorsun.” Her nedense bu sözleri zalim bir ifadeyle söylüyor. Kelimelerin kendileri zalim bir anlam taşıyor fakat kulağa öyle geliyor.*

*Kaşlarımı çatıyorum.*

*Neden böyle olduğunu anlamaya çalışıyorum.*

*“Senin yaşıdayken bunlardan birini evcil hayvan olarak besliyordum. O zamanlar o kadar çoktular ki onlardan asla kurtulamıyorduk.” Gülüyor, uçmakta olan bir kuşu izliyor, ben de onu izliyorum. “Kuşlardan bir tanesi bizim evin yakınlarındaki bir ağaçta yaşıyordu ve ben oradan her geçtiğimde adımı seslenirdi. Düşünebiliyor mu-*

sun?" *Bu soruyu sorarken gülümsemesi soluyor.*

*Nihayet dönüp bana bakıyor.*

*"Soyları neredeyse tükenmek üzere. Buna neden izin veremeyeceğimi anlıyorsunuz."*

*"Elbette," diyorum, yine yalan söyleyerek. Annemi genelde pek anlayamam.*

*Başını sallıyor. "Bunlar özel türde canlılar. Zekiler. Konuşabiliyorlar, dans edebiliyorlar. Ve her birinin kafasında tacı var." Yeniden arkasını dönüyor. İş olarak yaptığı her şeye baktığı gibi kuşlara da öyle bakıyor: mutlulukla. "Kükürt Taçlı Kakadu tek eşlidir," diyor. "Tıpkı babanla ben gibi."*

Kükürt Taçlı Kakadu.

Sıcak bir elin beklenmedik bir şekilde sırtıma dokunup, parmaklarının hafifçe omurgam boyunca gezinmesiyle aniden ürperiyorum.

"Aşkım," diyor, "iyi misin?"

Ben cevap vermeyince çarşafı hışırdatarak pozisyon değiştiriyor ve vücudunun tüm kıvrımlarıyla beni sarıyor. Güçlü vücudu sıcacık; elini üst bedenimde gezdiriyor. Başımı ona yaslıyorum, kollarında olmak güven veriyor, varlığıyla huzur buluyorum. Dudakları tenime dokunuyor, hafifçe boynuma değdiklerinde, bir soğuk bir sıcak bir akımla beni ayak parmak uçlarıma kadar ateşliyor

"Yine mi oldu?" diyor fısıldayarak.

Annem Avustralya'da doğmuş.

Ben öyle biliyorum, eskiden bana öyle demişti. Unutmak istediğim pek çok hatıranın canlanmasına çare-



sizlik içinde dayanmaya çalışırken, aklıma bu geliyor. Bir kez bana Kükürt Taçlı Kakadu kuşunun kökeninin Avustralya olduğunu söylemişti. Bu egzotik tür, on dokuzuncu yüzyılda Yeni Zelanda'da da görülmeye başlamış. Fakat Evie, yani annem, onları ilk orada keşfetmemiş. Daha çocukken, memleketinde, bu kuşlardan bir tanesi hayatını kurtarınca, öyle iddia ediyor, bu türe âşık olmuş.

Bir zamanlar rüyalarımın musallat olan kuşlar bunlardı. Kaçık bir kadının himayesine alıp büyüttüğü kuşlar.

Değerini iyice kaybetmiş, anlamını yitirmiş hatıraların bozulmuş, solmuş görüntülerine hemen tutunduğumu fark edince utanıyorum. Daha fazlasını ümit ediyordum. Daha fazlasını hayal ediyordum. Hayal kırıklığı boğazıma bir yumru gibi oturuyor, yutkunamıyorum.

Ve sonra  
tekrar

*Hissediyorum*

Bir anda ortaya çıkan bulantıya, mideme yumruk gibi giren, daha fazlası var, daha fazlası var, her zaman daha fazlası var, anlamına gelen ani hisse karşı güçleniyorum.

Aaron beni daha da kendine çekiyor, iyice göğsüne bastırıyor.

“Nefes al,” diye fısıldıyor. “Ben yanındayım aşkım. Hep yanında olacağım.”

Gözlerimi sıkı sıkı yumarak ona iyice sokuluyorum, başım dönüyor. Bu hatıralar bana kız kardeşim Emmaline'in hediyesi. Beni bulmak için uğraşan, henüz keşfettiğim, yeniden bulduğum kız kardeşimin.

Ailemizin, acımasızlıklarına dair kanıtları zihinlerimizden yok etmek için gösterdiği bitmez tükenmez çaba-

ya rağmen, Emmaline daha baskın çıktı. Benden çalınmış hatıralarımı geri getirmek için psikokinetik güçlerini kullandı. Kendimi kurtarabilmem için bana bu hediyeyi –yeniden hatırlayabilme yetisini– verdi. Kendisini de kurtarmak için. Anne babamızı durdurmak için.

Dünyayı kurtarmak için.

Fakat şimdi, bu hediye bir lanete dönüştü. Zihnim her saat yeniden doğuyor. Sürekli değişiyor. Hatıralar durmaksızın geliyor.

Ve ölü annem bir türlü susmuyor.

*“Minik kuşum,” diye fısıldıyor dağlanmış bir saç telimi kulağımın arkasına iterek. “Artık uçma zamanın geldi.”*

*“Ama ben gitmek istemiyorum,” diyorum sesim titreyerek. “Ben burada seninle, babamla ve Emmaline’le kalmak istiyorum. Niye gitmem gerektiğini anlamıyorum.”*

*“Anlaman gerekmiyor,” diyor tatlılıkla.*

*Huzursuz bir şekilde susuyorum.*

*Annem bağırılmaz. Hiçbir zaman bağırmadı. Hayatım boyunca bana elini kaldırmadı, sesini yükseltmedi, küçük düşürücü sözler söylemedi. Aaron’ın babası gibi değildi o. Zaten bağırmasına gerek olmazdı. Öyle şeyler söylerdi ki, örneğin “anlaman gerekmiyor” gibi. Bunlardaki uyarı hissedilirdi, sözlerinde beni daima korkutan bir kesinlik olurdu.*

*Gözlerimin dolduğunu hissediyorum, yanıyorlar...*

*“Ağlamak yok,” diyor annem. “Ağlayacak yaşı çoktan geçtin.”*

*Burnumu çekiyorum, gözyaşlarımı tutmaya çalışıyorum fakat ellerimin titremesine engel olamıyorum.*

*Annem kafasını kaldırıyor, arkamda duran birine baskıyla işaret ediyor. Arkamı dönüyorum, elinde bavulum-*

la bekleyen Paris Anderson'ı görüyorum. Gözlerinde merhametten eser yok. Sıcaklıktan da. Yüzünü benden çevirip anneme bakıyor ama selam vermiyor.

“Max yerleşebildi mi?” diye soruyor.

“Ohoo, çoktan.” Annem endişeyle saatine göz atıyor. “Max'i bilirsin,” diyor hafifçe gülümseyerek. “Her zaman mükemmeliyetçidir.”

“Sadece senin isteklerin söz konusu olduğunda,” diyor Bay Anderson. “Ben hayatımda karısına böyle âşık bir adam görmedim.”

Annemin gülümsemesi genişliyor. Tam bir şey demek üzereyken sözünü kesiyorum.

“Babamdan mı bahsediyorsunuz?” diye soruyorum kalbim çarparak. “Babam orada mı olacak?”

Annem benim orada bulunmama şaşırılmışçasına bana doğru dönüyor. Sonra da tekrar Bay Anderson'a dönüyor. “Leila nasıl, bu arada?”

“İyi,” diyor. Fakat sesi tedirgin.

“Anne?” Gözyaşlarım yeniden hücum ediyor. “Ben babamla mı kalacağım?”

Annem beni duymamış gibi. ay Anderson'la konuşmaya devam ediyor, “Oraya vardığınızda Max sana her şeyi gösterir, tüm sorularını cevaplar. Cevaplamadığı bir şey olursa o muhtemelen senin yetki alanın dışında bir konudur.”

Bay Anderson sinirleniyor fakat hiçbir şey demiyor. Annem de bir şey söylemiyor.

Kendimi tutamıyorum.

Gözyaşlarım yanaklarımdan süzülüyor, vücudum öyle sarsılıyor ki hırılıyla nefes alıyorum. “Anne?” diyorum fişildarcasına. “Anne, lütfen bana ce-cevap ver...”

*Annemin soğuk ve sert eli omzumu tutuyor, bir anda susuyorum. Sessizlik. Bana hiç bakmıyor. Bakmayacak. “Bunu da halledersin, değil mi Paris” diyor.*

*Gözlerim Bay Anderson’inkilerle buluşuyor. Ne kadar maviler. Ne kadar soğuklar. “Elbette,” diyor.*

*Bir ısı dalgası vücudumdan geçip gidiyor. Aniden yükselen öfkem endişe duygumla yer değiştiriyor.*

*Bay Anderson’dan nefret ediyorum.*

*Ondan o kadar nefret ediyorum ki ona bakarken yüz ifadem değişiyor ve bu ani keskin duygu değişimi bana kendimi cesur hissettiriyor.*

*Tekrar anneme dönüyorum. Bir kez daha deniyorum.*

*“Emmaline neden burada kalıyor?” diye soruyorum, öfkeyle ıslak yanaklarımı silerek. “Madem benim gitmem gerekiyor, hiç olmazsa beraber gidemez...”*

*Onu fark edince susuyorum.*

*Kız kardeşim Emmaline, genelde kapalı duran kapının arkasından gizlice bana bakıyor. Aslında burada olmaması gerekiyor. Annem öyle demişti.*

*Emmaline’in şu anda yüzme dersinde olması gerekiyordu.*

*Fakat burada işte, ıslak saçlarından sular damlıyor, kocaman açılmış gözleriyle bana bakıyor. Bir şey söylemeye çalışıyor fakat dudaklarını çok hızlı oynatıyor, söylediklerini takip edemiyorum. Bir anda omurgamdan, nereden kaynaklandığı belli olmayan bir elektrik akımı geçiyor, onun keskin ve garip sesini duyuyorum...*

*Yalancılar.*

**YALANCILAR.**

**ÖLDÜRÜN HEPSİNİ.**

Juliette mi?

Ella mı?

Hangisi daha gerçek?

Artık cevabı bildiğimize göre,

işler daha da karışacak!

Yeniden Kuruluş için hesap verme günü gelecek!

Tarafını seç!

New York Times ve USA Today'in en çok satanlar listesinden hiç düşmeyen *Bana Dokunma* serisi bomba gibi bir finalle son buluyor. Altıncı kitap *Hayal Et Beni* hafızanızdan silinmeyecek!

*Aşkı hayal ediyorum, rüzgârı hayal ediyorum, altın sarısı saçlar,  
yeşil gözler, fısıltılar ve gülmeler hayal ediyorum.*

*Kendimi hayal ediyorum...*

*Ayakta kalmayı başararak kendini şaşırtan kıızı,*

*kendini sevmeyi öğrenen kıızı,*

*kendi tenine saygı duyan kıızı,*

*kendi değerini bilen kıızı,*

*kendini gücünü bilen kıızı*

*güçlü, daha güçlü, en güçlü...*

*kendi evrenimin efendisi olduğumu hayal ediyorum...*

ISBN 978-605-09-8629-7



9 786050 986297

seri/kitap no: 1194

Tavsiye  
Edilen  
Satış  
Fiyatı

₺69

DE  
X

www.dexkitap.com

f t i /DEXpub